

Πρεβεζάνικα Χρονικά

Αρ. 27-28 (1992)

ΠΡΕΒΕΖΑΝΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ, 27-28 (1992)

Φονικό σε παμπ

Θωμάς Μανόπουλος

Copyright © 2022, Θωμάς Μανόπουλος

Άδεια χρήσης [Creative Commons Αναφορά 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/).

Βιβλιογραφική αναφορά:

Μανόπουλος Θ. (1992). Φονικό σε παμπ. *Πρεβεζάνικα Χρονικά*, (27-28), 273–277. ανακτήθηκε από <https://ejournals.epublishing.ekt.gr/index.php/prevchr/article/view/30055>

ΦΟΝΙΚΟ ΣΕ ΠΑΜΠ

Διήγημα

του Θωμά Μανόπουλου

Έτρεχε κωρίς να κοιτά πίσω του - κατευθύνονταν προς τη λίμνη - άκουγε το λαχάνιασμα κι ένοιωθε το λαιμό του να καίει. Όχι, όλος έκαιγε και μόνο τα χέρια ένοιωθε υγρά, αμέτοχα και κρύα. Τον εμπόδιζαν, γι' αυτό κωρίς να κόψει ταχύτητα, όταν έφθασε σ' ένα φωπιστικό στύλο, τα σήκωσε ψηλά. Το κίτρινο φως πέρασε μέσ' απ' τη σάρκα του και τον τύφλωσε. Σταμάτησε, πέρασαν δευτερόλεπτα κωρίς να μπορεί να συνειδητοποιήσει αυτό που είδε. Προσπάθησε ν' ανοίξει τα δάκτυλα του δεξιού χεριού σα να 'θελε να ξεφύγει από κάτι σικαμερό. Το τίνανε κωρίς επιτυχία και με το αριστερό έκανε μια νέα προσπάθεια να σπάσει το συμπαγές. Τότε έπεσε το μαχαίρι με το παγωμένο αίμα πάνω στους πάγους του δρόμου. Έμειναν τα χέρια που δεν ήθελε να τα βάλει στο στόμα του να τα κουκουλιάσει. Κρύωναν και προσπάθησε να τα τρίψει στο μπουφάν αλλά αυτά κόλλαγαν και σκάλωναν σα ξερόκλαδα.

Τα σταύρωσε, τα 'βαλε κάτω από τις μασχάλες και πήρε βαθειά ανάσα έτοιμος να συνεχίσει.

- Από δώ, βλέπω αίματα, ακούστηκε μια φωνή πίσω του.

Τον κυνηγούσαν κι ήταν πολλοί, ακούγονταν τα παπούτσια τους που έσπαγαν με θόρυβο τους πάγους. Κοίταξε φοβισμένος τριγύρω και μπήκε σ' ένα στενάκι που οδηγούσε στην αντίθετη κατεύθυνση που είχε τώρα.

Η πόλη περνούσε μπρος του μουγγή και ξυλιασμένη απ' το

βραδυνό αγιάζι. Ο παγωμένος αέρας ερχόντανε κατά κύματα μέσ' απ' τα παγωμένα και μισοσκοτεινά σοκάκια. Μια σκιά στο βάθος, δίπλα στα σκουπίδια παραμιλούσε. Τίποτ' άλλο δεν ακουγόταν, ένοιωσε μέσα του ρίγος και σαν από αντίδραση σκέφτηκε:

«Καλά έκανα που άλλαξα δρόμο. Δεν έπρεπε να πάω στη λίμνη. Η λίμνη είναι παγίδα που σε ρουφάει».

Πήρε κι ανηφόρισε άλλο σοκάκι φαρδύτερο αλλά νόμισε πως άκουσε από μακριά σειρήνα περιπολικού και σταμάτησε ν' αφουγκραστεί.

Όχι, ένας βάτραχος κόαζε ξυλιασμένα.

- Όχι, δεν είναι αυτοί, μονολόγησε κι άρχισε πάλι να τρέχει. Η ανηφοριά μεγάλωνε, το τρέξιμο γινόταν ολοένα και πιο δύσκολο. Δυο φορές γλίστρησε στον πάγο που είχε κάνει το δρόμο γυάλινο. Τη δεύτερη φορά που έπεσε έβαλε το αριστερό του χέρι για να κρατηθεί κι ο καρπός του στρίφτηκε. Άκουσε τον καρπό του χεριού κι όταν σηκώθηκε το ένιωσε μουδιασμένο κι απειθάρχητο.

- Έσπασε, έσπασε, επαναλάμβανε και κείνη ακριβώς τη στιγμή άκουσε βήματα που σέρνονταν στο δρόμο. Τραβήχτηκε σε μια εσοχή και προσπάθησε να κρυφτεί. Τα βήματα πλησίαζαν και αυτός που πονούσε δάγκωνε τη γλώσσα και με τη χούφτα κρατούσε το στόμα. Βογκούσε υπόκωφα και το κεφάλι του ανεξέλεγκτο χτυπούσε στον τοίχο. Δεν μπορούσε να μείνει άλλο εκεί, βγήκε από την κρυψώνα του ουρλιάζοντας και σχεδόν άγγιξε το γέροντα που τράβαγε ένα καροτσάκι χωρίς ρόδες.

- Εγώ θα φτάσω, φώναζε κι έτρεχε με το αριστερό χέρι στο κατόπι.

Ό,τι χρειαστείς θα το ζητήσεις από το Βραστερό. Έτσι του είχε πει ο Μεγάλος που τόσο θαύμαζε, μόνο που έπρεπε να βγει από την πόλη πριν ξημερώσει.

- Εμένα πρέπει να φροντίσουν, είπε λαχανιασμένα και σκέφτηκε τους δικούς του.

- Εγώ κουβαλούσα τα μεγάφωνα στα κατσάβραχα για ν' ακούνε οι κατσαπλιάδες τη φωνή του Μεγάλου. Θυμήθηκε τα λόγια του και χαμογέλασε ευχαριστημένος. Σίγουρα θα τον βοηθήσουν οι δικοί του, δεν είχε καμιά αμφιβολία, του χρωστούσαν και δυο μηνιάγκα... Όλα θα πάνε καλά, Παντελή, είπε και καθάρισε με το καλό χέρι το πρόσωπό του από την πάχνη.

Ό,τι έγινε, έγινε, εγώ δεν φταίω, η κουφάλα η λαντζέρισσα η Μαρία που τα βρήκε με το μικρό, όταν αυτός έτρεχε στα κατσάβραχα. Τα 'καμε καλά με το μικρό κι έμεινε ο Παντελής χωρίς γκόμενα. Αυτά σκέφτονταν και ξεφώνισε:

- Αυτή η παλιοκουφάλα την έβγαλε καθαρή. Σταμάτησε γιατί μπροστά του ήταν το σταυροδρόμι πριν από το μεγάλο περιφερειακό δρόμο. Παρακολούθησε για λίγο τα φώτα ενός φορτηγού

και μπήκε στον αγροτικό, παράπλευρο του περιφερειακού δρόμου. Πλησίαζε, σε λίγο θα ήταν κοντά στους δικούς του ανθρώπους.

Πίσω έμεινε ο μικρός που προσπάθησε με τα χέρια να κλείσει την τρύπα που του άφησε ο φίλος του ο Παντελής καθώς τράβηξε το μαχαίρι από την κοιλιά του. Ίσα που πρόλαβε να τον κοιτάξει κι είδε τα μάπα του κολλητού του πιο ψυχρά κι απ' το μαχαίρι.

- Παντελή, πρόλαβε να πει και, καθώς έπεφτε, όλα έγιναν ένα απέραντο Λούνα Παρκ. Εκεί που τον είχε πάει η Μαρία κι ήταν η πρώτη φορά από τότε που κατέβηκε απ' το χωριό. Δεν είχε ξαναχτυπήσει λιοντάρια ηλεκτρονικά ούτε τίγρεις. Με το θόρυβο του κέρματος αυτά ξεπρόβαλαν μέσ' από οθόνη άγρια, τρομακτικά, αιμοβόρα κι' αυτός τα σημάδευε και πατούσε τη σκανδάλη. Τα σαρκοβόρα ξανάρχονταν κι ο πόνος που του 'χε μπει από την κοιλιά προχωρούσε σα δηλητήριο στο υπόλοιπο κορμί. Διακλαδίζονταν σαν κηλίδα μελάνης πάνω σε λεία επιφάνεια και τρέμοντας από τον πόνο πατούσε την σκανδάλη κι έπεφταν οι τίγρεις κι έρχονταν τα λιοντάρια και δεν μπορούσε ν' αφήσει τη σκανδάλη για να διώξει την τεράστια μύγα που έφερνε γύρες πάνω απ' το κεφάλι του και βούιζε. Νύχιωνε από παντού κι η Μαρία τον πήρε απ' το χέρι. Πόσο μαλακό ήταν το χέρι της, ζαλίζονταν και πιο πολύ όταν κάπνισε μεσ' τα χαλασματα του κάστρου το τσιγάρο που του 'δωσε η Μαρία. Οι σκιές των χαλασμάτων πλήθαιναν και οι πέτρινοι όγκοι που μετακινούνταν έφερναν γύρω μαζί μια καφεπράσινη μύγα που συνεχώς μεγάλωνε και τον πλησίαζε.

Η μουσική σαν πολύχρωμο σεντόνι σκέπασε τα λιγοστά κι αδύναμα φώτα που αναβόσβηναν μέσ' στον καπνό. Δεν γνώριζε κανένα, μόνο η Μαρία που του κρατούσε το χέρι και με το ρυθμό της μουσικής τον πλησίαζε τόσο που του 'παιρνε το λιγοστό αέρα. Τα μάπα του διαστέλλονταν κι ήθελε να μπει μέσα της, να συντριβεί και ν' ανασυντεθεί. Εκείνη το κατάλαβε κι όταν η μουσική την ξανάφερε κοντά του άφησε το χνώτο της στο πρόσωπό του. Μια μάσκα που όσο κρύωνε στερεοποιούνταν και τον παραμόρφωνε. Κι αυτός ο κρύος αέρας από πού έρχεται, αναρωτήθηκε. Έπρεπε να φράξει την καταραμένη τρύπα. Έβαλε πάλι τα χέρια στην κοιλιά και τα δάχτυλα δεν έκλειναν. Μέσα από εκεί πέρναγε σφυρίζοντας ο παγωμένος αέρας. Ο Παντελής, ο ξάδερφός του, τον άρπαξε με τόνα χέρι και με τ' άλλο έσπρωξε τη Μαρία που κύλισε στο δάπεδο ώσπου χτύπησε το κεφάλι της στη σιδερένια βάση του σκαμπό και γέμισε αίματα. Δεν μπορούσε να κάνει τίποτα γιατί το χέρι του Παντελή τον έσερνε στην έξοδο.

- Ξάδερφε Παντελή, πρόλαβε να φωνάξει κι ύστερα όλα έγιναν ένα απέραντο Λούνα Παρκ, με την καταραμένη χοντρόμυ-

για που εφορμούσε στα βλέφαρά του.

Ο Παντελής με το χέρι να μη θέλει να τον ακολουθήσει κατάφερε να φθάσει στον ξενώνα που ήταν ο Βραστερός. Εκείνος έκανε πως δε γνώριζε κανένα Μεγάλο.

- Δώστε μου τα δυο μνηνάκια που μου κρωστάτε, του είπε ο Παντελής και αφού τα πήρε συνέχισε: «Έλιωσα τα πόδια μου στα καταράκια για να κουβαλάω τα κολομεγάφωνα». Φεύγοντας τον χτύπησε το Βραστερό για να μην τηλεφωνήσει στην αστυνομία. Είχε αρχίσει να αχνοφέγγει όταν βγήκε πάλι στο δρόμο. Έβαλε το σπασμένο χέρι στην τσέπη του μπουφάν και άρχισε να τρέχει χωρίς να έχει σκεφτεί πού θα πήγαινε. Ο κωματόδρομος που περπατούσε ήταν γεμάτος λακούβες με βρώμικο παγωμένο νερό. Μύριζε άσχημα. Άφησε το κωραφόδρομο και μπήκε στα κερσοχώραφα. Περπάτησε πολύ, το παντελόني του σκίστηκε από τ' αγκάθια των θάμνων. Σταμάτησε γιατί μπροστά του κι εντελώς ξαφνικά πρόβαλε μια πολιτεία πολύχρωμη, γεμάτη καθρέφτες. Αναγκάστηκε να κλείσει για λίγο τα μάπα κι όταν τα ξανάνοιξε πρόβαλε ξανά η ίδια εικόνα. Πλησίασε με τα μάπα θαμπωμένα. Μέσ' απ' το φως της αυγής αποκαλύπτονταν ο κόσμος που είχε ονειρευτεί. Δεν βλέπει τα χιλιάδες γοντίκια που σέρνονται στους ελικοειδείς δρόμους ούτε τους γλάρους που εφορμούν. Νοιώθει τόσο οικεία καθώς το βλέμμα του πλανιέται στα γήπεδα του γκόλφ, τα δάση για την ιππασία. Μα μπροστά του ό,τι ποθεί η ψυχή και στο βάθος η μαρίνα με τα σκάφη ισοπλοΐας.

- Ω, Θέε μου, σ' ευχαριστώ είπε και ξεροκατάπιε. Δεν ήθελε να λιποθυμήσει τώρα, ήθελε να τα δει όλα και παρότι τρέκλιζε άρχισε ν' ανεβαίνει ένα λοφίσκο. Δεν τα κατάφερε. Τα πόδια του βούλιαζαν. Έκανε ακόμα μια προσπάθεια και βούλιαξε περισσότερο.

- Δεν θα τα καταφέρω, ψέλλισε και χάνοντας τις αισθήσεις δεν πρόλαβε να δει τον ορίζοντα που είχε γεμίσει με χιλιάδες πεινασμένα όρνια και που κατευθύνονταν πάνω του.

Ήταν μια φορά δυο σερβιτόροι που είχαν μια μακρινή συγγένεια. Ο πιο μεγάλος σέρβιρε τα φαγητά και ο μικρότερος πήγαινε τα σερβίτσια και την κανάτα με το νερό. Ήταν χωρικοί στην καταγωγή και μένανε σε μια νοικιασμένη καμαρούλα στην οδό

- Ανόντε, ανόντε, φώναξε ο εισαγγελέας αναφοκοκκινισμένος μπρος στα βλακώδη και απλανή μάπα του γραμματέα του.

- Αυτή εδώ είναι έκθεση δημοτικού και μάλιστα καθυστερημένου παιδιού...

Ο γραμματέας τράβηξε την αναφορά και την πέταξε στο καλάθι μурμουρίζοντας απειλές. Στο καινούργιο χαρτί άρχισε να γράφει:

